

Enderrock | Roger Palà | Actualitzat el 31/12/2022 a les 11:30

Els Surfing Sirles contra la nostàlgia

El grup encapçalat pel poeta Martí Sales reneix per una nit a la sala Apolo en un intens combat contra aquell passat que sempre va ser millor

Els Surfing Sirles a l'Apolo | Carles Rodríguez

El 2012, només un any abans de l'abrupte punt final d'**Els Surfing Sirles**, el seu cantant, el poeta Martí Sales, va escriure el llibre *Ara és el moment*. Un encàrrec editorial sobre els "indis" catalans: aquella escena que va cristal·litzar entorn de festivals com el PopArb i de bandes com **Manel** o **Mishima**. La crònica d'un nou món que feia eclosió. "Aquest és un llibre contra el mite i la nostàlgia, contra l'edat d'or", deia el Martí al pròleg del llibre. "El moment és ara, sempre ho ha estat i sempre ho serà".

Els Surfing Sirles a l'Apolo (30/12/2022) Foto: Carles Rodríguez

Deu anys després, el moment era aquest divendres 30 de novembre a l'Apolo, on els renascuts **Surfing Sirles** han lliurat una batalla contra la nostàlgia davant d'un públic àvid de sensacions fortes que, en molts casos, no havia tingut ocasió de veure'ls als escenaris durant el massa breu septenni en què va estar en actiu. L'excusa pel retrobament ha estat l'edició del documental *Material Sirles*, estrenat a l'In-Edit i que aviat es podrà veure a Filmin. Encapçalats de nou pel mateix Sales i sense el malaurat guitarrista **Uri Caballero**, mort el 2013 arran d'una embòlia traïdora, els **Sirles** van disparar a boca de canó i sense treva una vintena de cançons dels seus tres discos. El concert-ritual de l'Apolo va ser fet i fet una "Festa amb morts", títol d'una de les cançons que va sonar en el primer tram del concert: "Surto de festa amb morts, ells són reals, no són un simulacre".

L'audiència dels **Sirles** sempre s'ha situat a mig camí d'un bar de moderns de Gràcia dels anys en què ser indie i català volia dir cantar en anglès i una cafeta de l'Ateneu Popular de Vallcarca a les quatre de la matinada. La platea de l'Apolo no va diferir en excés d'aquesta mixtura: massa alternatius per als indies, massa intel·lectuals per ser reivindicats en vida pels moviments socials alternatius, els **Sirles** mai van nedar en cap mena d'abundància que no fos la psicotròpica. Potser per això han esdevingut el que s'anomena un grup de culte, és a dir: pobres com rates. D'aquells que quan se separen, descobreixes, oh sorpresa, que tothom havia anat als seus concerts i comprat els seus discos. Ser un grup de culte de Manchester pot tenir gràcia (ni que sigui pels teus hereus), però ser músic, català i de culte no surt tant a compte. "Sembla que l'èxit ha arribat una mica tard", ironitzava el teclista **Guille Caballero** en veure l'Apolo a rebotar.

Els Surfing Sirles a l'Apolo (30/12/2022) Foto: Carles Rodríguez

Dels **Surfing Sirles** s'ha dit que fan punk, la qual cosa, sense deixar de ser certa, no és del tot exacta. L'univers *sirlero* beu de les fonts més clàssiques del rock'n'roll. Té un toc de ié-ié i garatge, té l'anada d'olla psicodèlica i captivadora de "Cap al sol" o el contrapunt de blues de "Poble d'Stars", il·lustrat amb l'harmònica de muntanya del guitarrista **Mau Boada**. **Boada**, que no va prendre part de la formació original dels **Sirles**, va completar ahir el grup juntament amb un **Joan Colomo** en l'estrict paper de guitarrista. El resultat va ser una banda endolladíssima tot i el dilatat parèntesi, amb moments de plena connexió en la fase final del concert. Enmig de batzegades i *crowd surf* van disparar "Som del Montseny", "Taxista" o "Watusi 65", on aconsegueixen la proesa de fusionar Mossèn Cinto Verdaguer amb Francisco Casavella. És probablement aquesta mixtura l'aportació més cabdal d'**Els Surfing Sirles**: la profanació de la pròpia cultura com a motor de transformació i supervivència.

És més que lloable emprendre un combat contra la nostàlgia, però sortir-ne victoriós són figures d'un altre paner. Fins i tot els anarquistes són fills d'un temps (i, ai las, també d'un país), i això fa inevitable sucumbir ni que sigui unes hores a l'encant de les nostres dècades prodigioses. Potser l'única victòria possible en aquest combat és ser conscients que no podrem guanyar-lo mai del tot. I un cop digerida la contradicció, hipotecar-se per demanar una altra cervesa a la barra de l'Apolo, alçar el puny i continuar cridant que on no hi ha sang no s'hi fan botifarres.

Els Surfing Sirles a l'Apolo (30/12/2022) Foto: Carles Rodríguez